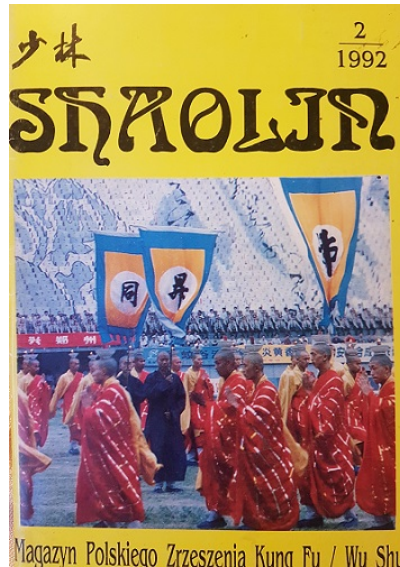


## Zhaobao Taijiquan Hu Lei Jia

*Poniższy tekst jest opracowaniem artykułu opublikowanego w 1992 roku w drugim numerze magazynu „SHAOLIN” Polskiego Zrzeszenia Kung Fu / Wu Shu.*



Fot.1. Zdjęcie okładki Magazynu Polskiego Zrzeszenia Kung Fu / Wu Shu „SHAOLIN” nr 2, z 1992 r.

Podczas mojego pobytu w Chinach we wrześniu 1992 roku na Międzynarodowym Turnieju Shaolin Wushu w mieście Zhengzhou miałem okazję osobiście poznać wielu uznanych mistrzów kung-fu. Jednym z nich był Chen Yimin z Tajwanu, mistrz oraz bezpośredni sukcesor jednej z odmian stylu Zhaobao taijiquan. Znajomość zawarta z mistrzem Chen Yimin zaowocowała długimi rozmowami oraz wspólnymi treningami taijiquan, w trakcie których mistrz Chen szczegółowo wyjaśniał różnice pomiędzy stylem Zhaobao, a pozostałymi stylami taijiquan.

Styl Zhaobao jest systemem taijiquan stworzonym głównie w celu praktycznego wykorzystania w walce zawartych w nim technik. Nie zawiera ruchów zbędnych, tj. jedynie widowiskowych, lecz pozbawionych realnych wartości samoobrony. Celem każdej techniki jest jej maksymalna destrukcyjna skuteczność w walce.

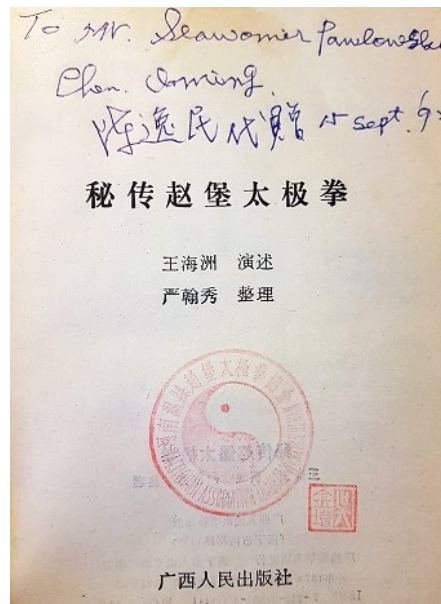
Podczas treningów mistrz Chen szczegółowo wyjaśnił mi praktyczne zastosowanie wszystkich składowych technik formy Hu Lei Jia, wykorzystanie w akcjach technicznych pięciu rodzajów tzw. *jin*, teorię oraz strategię stylu Zhaobao, metody czynnego wykorzystania energii *qi* w wykonywanych technikach, praktykę Małego oraz Dużego Obiegu Qi, a także specyficzny dla stylu Zhaobao sposób neutralizacji ataku za pomocą ruchów ciała imitujących ruchy węża.

Mistrz Chen Yimin zaprosił mnie do swojej szkoły, którą prowadzi w pobliżu miasta Taipei na Tajwanie, gdzie zgodził się przekazać mi kompletny styl Zhaobao Taijiquan oraz przyjął moje zaproszenie do Polski, aby propagować ten styl w naszym kraju.

Mistrz Chen Yimin przekazał mi szereg prywatnych instrukcji odnośnie praktyki stylu Zhaobao oraz pisemnych materiałów na temat tego systemu taijiquan, a także pozwolił na sfilmowanie siebie wykonującego formę Hu Lei Jia Zhaobao Taijiquan oraz prezentującego praktyczne zastosowania w samoobronie wielu tworzących ją ruchów.



Fot. 2.



Fot. 3.

Fot. 2. Zdjęcie okładki książki autorstwa mistrza Wang Haizhou (kuzyna mistrza Chen Yimina) pt. „Tajemniczy Styl Zhaobao”, którą mistrz Chen Yimin podarował autorowi niniejszego artykułu

Fot. 3. Zdjęcie jednej ze stron ww. książki z dedykacją mistrza Chen Yimina dla autora niniejszego artykułu (poniżej dedykacji znajduje się m. in. napis w języku chińskim: „Opis Sekretnego Stylu Zhaobao Taijiquan”, autor Wang Haizhou oraz dwie pieczęcie: okrągła – Stowarzyszenia Zhaobao Taijiquan oraz kwadratowa pieczęć mistrza Chen Yimina)

Obserwując mistrzowskie wykonanie formy Hu Lei Jia stylu Zhaobao Taijiquan można odnieść mylne wrażenie, że jest to jakiś styl „zewnątrzny” z grupy Nanquan, gdyż techniki są tutaj wykonywane o wiele dynamiczniej i szybciej niż w innych stylach taijiquan, ponadto styl ten zawiera wyjątkowy sposób poruszania się tzw. „sunących stóp”. Ruchy rąk są tutaj krótsze i oszczędniejsze niż w innych systemach taijiquan, stąd pod względem widowiskowości z pewnością ustępuje on innym systemom, górując za to nad nimi ich praktycznością i skutecznością w walce.

### Sukcesorzy i linia przekazu stylu Zhaobao Taijiquan

1. Zhang Sanfeng – legendarny twórca taijiquan
2. Wang Zongyue – badacz i teoretyk filozofii taijiquan
3. Jiang Fa – twórca stylu Zhaobao Taijiquan (pierwsza generacja stylu)
4. Xing Xihuai
5. Zhang Chuchen
6. Chen Jingbo
7. Zhang Zongyu
8. Zhang Yan

9. Chen Qing Ping
10. Li Jin Yen
11. Yang Hu
12. Chen Jin De oraz Xie Gong Jie (dwaj bracia, z których Xie Gong Jie jeszcze żyje, ma 72 lata)
13. Wang Ching Zhang (ma obecnie 87 lat, nadal czynnie ćwiczy)
14. Chen Yimin (54 lata, mieszka na Tajwanie)

### **Historia stylu Zhaobao Taijiquan Hu Lei Jia**

Według słów mistrza Chen Yimina, styl ten został ostatecznie usystematyzowany przez wybitnego mistrza Chen Qing Pinga. Stworzony przez siebie styl przekazał on jednemu ze swoich najlepszych uczniów – Li Jin Yenowi, który był człowiekiem bardzo inteligentnym, jego technika kung-fu niezwykle „czysta”, a metoda walki wybitna. Przez całe życie zajmował się on doskonaleniem i badaniem tej sztuki walki. W późnych latach swojego życia bazując na systemie Zhaobao Taijiquan dodał do niego własne doświadczenia i wzbogacił go koncepcyjnie tworząc formę Hu Lei Jia o nowej charakterystyce ruchów, kroków, pracy ciała oraz ćwiczeń tzw. „pchających dłoni”. Nie bez przyczyny nazwał ją Hu Lei Jia, gdyż nazwa ta oznacza formę walki „Nagłego Uderzenia Pioruna”.

Forma Hu Lei Jia wykonana po mistrzowsku sprawia wrażenie uderzającego gromu, całe ciało drży, a techniki „rozwijania jedwabnej nici taijiquan” wyraźnie ukazują jej odrębność i oryginalność. Podkreśla ją także siła uderzeń, zagarniania, rozszerzania i zbijania, jak również wykorzystanie zasad *yin-yang*. Adeptci tego stylu charakteryzują się bardzo dobrą, ruchliwą pracą nóg zarówno po linii prostej, jak i po łuku. Z tego powodu formę tę nazywa się czasami Bagua Taijiquan.

Mistrz Li Jin Yen miał bardzo wielu uczniów, z których najwybitniejszymi byli Yang Hu, Zhong Guodong i syn Li Jin Yena – Li Huo Yan. To właśnie dzięki pracowitości tych ludzi została stworzona i ostatecznie skodyfikowana nowa odmiana taijiquan Zhaobao. Yang Hu okazał się wybitnym ekspertem w kung-fu, miał uczniów w okręgach Wenxian, Boai i Wuzi. Jednym z jego uczniów był Xie Gong Jie, którego uczeń Chen Mingbiao uczył się najpierw u Li Jin Yena, a potem u Yang Hu. Jeden z jego uczniów został uznany w USA za jednego z dziesięciu najwybitniejszych ekspertów kung-fu. Yang Hu miał wnuka Yang Shaowu, którego umiejętności w taijiquan były bardzo wysokie. Miał on w miejscowościach Boai oraz Wushi bardzo wielu uczniów. Był człowiekiem otwartym, o wysokiej moralności. Wniósł on wielki wkład w dalszy rozwój stylu. Jeden z jego uczniów – Chen Jin De nauczał tej formy w prowincji Szansi, natomiast jego uczeń – Wang Jin Zhang (Wang Ching Zhang), propagował ją na Tajwanie. Uczeń Wang Jin Zhanga – Chen Yimin jest obecnie głównym trenerem sztuk walki w mieście Gaoxiong (Kaohsiung) na Tajwanie. Należy on do drugiej generacji sukcesorów Zhaobao Taijiquan na Tajwanie.

W 1928 roku Zhong Guodong – uczeń mistrza Li Jin Yena zdobył pierwsze miejsce w turnieju pchających dłoni (chiń. *tui shou*), a w okresie późniejszym wiele

innych nagród, między innymi w mieście Kaifeng. Został zaproszony do nauczania sztuk walki w prowincji Henan. Nauczał zarówno w tej prowincji, jak i w mieście Kaifeng. Miał trzech wybitnych i sławnych uczniów, a jego wnuk Zhang Jiu Sheng w 1985 roku zdobył w powiecie Wenxian wicemistrzostwo w *tui shou*.

Obecny styl Zhaobao taijiquan, a konkretnie jego forma Hu Lei Jia, jest ćwiczona w okręgach Jiaozuo, Xian, w prowincji Hebei, w mieście Xinxiang, a także na Tajwanie oraz w USA.

### Główne cechy oraz praktyka stylu

Styl ten jest jedną z odmian taijiquan, oparty na teorii *yin-yang*. Dodatkowo przyjęto w nim pewne zasady fizyki, nauk przyrodniczych, wykorzystano zasadę trójkąta, prostokąta, koła oraz mechanikę jako podstawową teorię ruchu. Naukę zaczyna się od poznania pojęć i technik łatwych oraz prostych do opanowania, a dopiero potem skomplikowanych i trudnych. Zaawansowanie zostało podzielone na jedenaście poziomów. Zaczyna się od prostego łączenia podstawowych ruchów, a następnie dodaje się ruchy okrężne, od jednego do stu okręgów. Zewnętrzne okręgi niosą ze sobą wewnętrzne okręgi. Zmierza się od dużych okręgów do małych, a od małych okręgów do ich braku. Oprócz praktyk spotykanych powszechnie w pozostałych systemach taijiquan, w formie Hu Lei Jia Zhaobao Taijiquan wymaga się szybkich obrotów ciała, co wywołuje specyficzną ruchliwość kroków oraz naprzemienną miękkość i twardość ruchów. Szczególną uwagę zwraca się na eksplozywne wyzwalamie energii. W każdym ruchu przenikają się nawzajem *yin* i *yang*. Oprócz „zwykłych” ćwiczeń pchających dłoni doskonali się tu także gwałtowne nacieranie, szybkie cofanie i kroki ślizgające. Jako broni używa się włóczni, halabardy, miecza, szabli i kija. Kij posiada określoną długość, tj. od podłoża do poziomu brwi ćwiczącego.

Sławomir Pawłowski  
Gdynia, 1992 r.



*postscriptum*

Fot.4. Zdjęcie mistrza Chen Yimina (źródło: Web)

**Mistrz Chen Yimin zmarł 14 maja 2010 roku.**

Artykuł zamieszczono na stronie internetowej  
<http://kungfu.gdyniapozarzadowa.pl/taijiquan/>  
dnia 30.03.2020 roku.